

Ну, — каже, — коли вже так просите, то ви попра-
ся, лиш справте мені нову одежу!

Утішили ся родичі Петра з такого жаданця, бо і щож то одіж?

— Зараз на вечер маєш, сину, одіж готову! — сказав бать-
ко.

Сейчас пішов до міста і згодив кравця, — щоби синови на
вечер бул одіж готова. І стало ся так!

Вечером вже перебрав ся Петро, син кушця Олешима, в но-
ву одіж, подивив ся сам на себе, чи добре пристало, заглянув в
зеркало, чи до лиця, — виїшовши з дому, старим звичаєм ну-
стив ся іти на місто.

Коли лиш виїшов на вулицю, зараз зявило ся його това-
риство, приступили радісно до нього і просять його до шинку.

— Не піду я з вами, мої товариші, вже йде до шинку!
— каже. — Вже жадного трупку не буду пити. Час мені у-
статкувати ся, бо вижду сам, що вже досить того! Буду брати
ся трохи до якої роботи, бо родичі гнівають ся на мене і сам ба-
чу, що я не роблю.

— А тобі що дурне до голови прийшло? — кажуть това-
риша. — Ти славного кушця-богача син, будеш брав ся до пра-
ці? А тож люди не будуть з тебе сміяти ся? А тож ти не маєш і
без праці з відки жити? А тож хто розказує тобі працювати?

— Та я вам кажу, що родичі мої! — каже Петро.

— А хіба би ти дурний був, їх послухати! — кажуть това-
риші.

Став Петро і знову думає, що йому робити...

— Правда, що ганьба працювати, але щож пораджу? Не
буду працювати то родичі готують мене від себе прогнати! —
так собі думає. — Але нехай! Зара піду вже до роботи, а ни-
нї ще трошки забавлю ся з веселими товаришами. Сего разу
вже буду мати розум і не буду тїл ко пити, що тамтого разу; а-
ле, щоби не піти з ними до шинку — якось не випадає...

І щоби перед товаришами вкупити ся із встиду, вступає
в дїм проклятого шинку.

І щож думаєте, покаюв ся? Чи може уважає, аби не запи-
ти ся? Де там! Келїшок за келїшком, нклянка за шклянкою,
так собі підмарував, що десять раз гірше упив ся як тамтих
разів а на останку що робить? Ту красну нову одіж, що допер-
ва нинї йому родичі справили і перший раз взяв на себе, скинув і
заставив жидови за горілку а сам лишив ся лиш в камізельці!
Тодї п'яний як чотири москалі, вже майже над досвітком, зато-
чуючи ся то сюди то туди, потяг ся до дому, ледве ногами по-